

Σκέψεις για το βιβλίο της Αφροδίτης Βακάλη «219 Ημέρες βροχής»

October 11, 2014

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΒΑΚΑΛΗ

219 ημέρες βροχής

Ένα συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα που από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα είναι γεμάτο απρόβλεπτες, ανατρεπτικές καταστάσεις. Το κύριο χαρακτηριστικό της αφήγησης είναι οι μικρές, κοφτές, σύντομες μα περιεκτικές προτάσεις.

Η περιγραφή των χαρακτήρων είναι τόσο διεισδυτική, τόσο λεπτομερειακή, σχεδόν σοκαριστική, νιώθεις να αναδύονται τα πιο βαθιά κρυμμένα μυστικά τους, τα πιο ανομολόγητα συναισθήματα και πάθη τους. Με ιδιαίτερη δεξιοτεχνία και μαεστρία η κυρία Βακάλη πλέκει τον ιστό του κάθε χαρακτήρα, κάνοντας τον αναγνώστη κοινωνό των απόρρητων σκέψεών του, νιώθει να καταβυθίζεται στην ψυχή και στο μυαλό του.

Σοκαριστικές επίσης είναι οι περιγραφές των δολοφονιών και όσων ακολουθούν τον άδικο και τραγικό θάνατο των μικρών παιδιών, με τέτοια λεπτομέρεια που ανατριχιάζεις και ενδόμυχα αναρωτιέσαι, αν είναι δυνατόν κάποιος να μπορεί να είναι τόσο ψυχρός, μα και τόσο προκλητικά ψυχραιμος. Εύχεσαι να μη ζήσεις ποτέ κάτι αντίστοιχο, να μη βρεθεί άλλη μάνα να βιώσει τα συναισθήματα που ζουν οι manάδες των δολοφονημένων παιδιών, να μη γευτείς την απώλεια, το χαμό, τον ξεριζωμό της καρδιάς σου χάνοντας ό,τι πολυτιμότερο έχεις, το ίδιο σου το παιδί.

Με κάθε λεπτομέρεια επίσης περιγράφονται οι εικόνες της βροχής, των όσων προκαλεί, των όσων αφήνει στο πέρασμά της. Η δύναμη της συνήθειας που καταφέρνει να επιβληθεί σε κάθε κατάσταση που κρατάει για καιρό, που συνεχίζει, είτε αυτό είναι οι άσχημες καιρικές συνθήκες είτε οι εσωτερικές συγκρούσεις των ανθρώπων, με τον

εαυτό τους ή τους γύρω τους.

Μοναχικές φιγούρες οι περισσότεροι απομονώνονται στον εαυτό τους, στις σκέψεις τους, χαμένοι στα λάθη του παρελθόντος, στα όσα επέλεξαν να ζήσουν, για όσα μετάνιωσαν μα δεν έχουν πια τη δυνατότητα να αλλάξουν.

Αναζητώντας τον ένοχο από την αρχή μέχρι το τέλος, το μανιακό και ψύχραιμο τέρας που με τόση επιδεξιότητα αφαιρεί τη ζωή εκεί ακριβώς που αρχίζει να ανθίζει, κόβοντας τους μίσχους των λουλουδιών που ευωδιάζουν, βυθίζει στη λάσπη αδιακρίτως κάθε τι στο πέρασμά του. Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να ξεπλύνει αυτή τη λάσπη, αυτό το βούρκο που βυθίζεται η ψυχή όταν την τσαλαπατήσουν, όταν της στερήσουν το φως και τον αέρα, το οξυγόνο, την ίδια τη ζωή που δημιουργήσε με θυσίες και πόνο. Και πάνω που απελπίζεσαι, που λες πως δεν υπάρχει Θεός, δεν υπάρχει δικαιοσύνη, πως τίποτα δεν μπορεί να διορθώσει την τραγική μοίρα που στιγματίζει την ύπαρξη αυτών των ανθρώπων, τότε γίνεται η ανατροπή.

Τελικά το σύμπαν μπορεί να συνωμοτήσει ώστε να δικαιωθεί όποιος αδικήθηκε και να πληρώσει όποιος έφταιξε; Αυτός που θα πληρώσει τελικά το τίμημα των πράξεών του είναι πραγματικά ένοχος; Πού αρχίζει και πού τελειώνει η ευθύνη του καθενός πάνω στις συνέπειες που έχουν οι πράξεις του;

Υπάρχει Θεός, υπάρχει Θεία Δίκη, ποιος είναι αυτός που ευθύνεται για την ισορροπία των πάντων με το δικό του ξεχωριστό τρόπο; Ένα ανατρεπτικό και απίστευτο τέλος είναι το καλύτερο που θα μπορούσε να συμβεί μετά από... 219 ημέρες βροχής!!!

Ιουλία Ιωάννου

- See more at: <http://agrinio->

life.gr/%CF%83%CE%BA%CE%AD%CF%88%CE%B5%CE%B9%CF%82-%CE%B3%CE%B9%CE%B1-%CF%84%CE%BF-%CE%B2%CE%B9%CE%B2%CE%BB%CE%AF%CE%BF-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%B1%CF%86%CF%81%CE%BF%CE%B4%CE%AF%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%B2%CE%B1-2/#sthash.ITmsBwhR.dpuf